

eljárásnak.

Hogy az ellentét mennyire nem privát, személyes jellegű, arra jellemző, hogy amikor a 23 tagú OÖÖ három képviselője lemondott, a választási listán következő személyek országos képviselővé való kinevezését Avanesian elnök megakadályozta (nem személyemet érintette). Ez nem személyes nézetkülönbség, hanem félelem a más nézetektől.

Elképzelhetőnek tartja-e az OÖÖ elnökének, esetleg az egész testületnek a leváltását, vagy visszahívását? Egyáltalán, felmerülhet-e ilyen gondolat? (A közelmúltban egy másik nemzetiség országos önkormányzatának elnökét és vezetőségét visszahívták, testületük most új elnökválasztásra készül.)

Miután az országos kisebbségi önkormányzatok törvényességi felügyelete megoldatlan, az elmúlt öt év alatt az OÖÖ bármit megtehetett és ebbe senkinek beleszólási joga nem volt, ugyanígy az is lehetséges, hogy az Országos Önkormányzat leváltja elnökét. Elképzelhető az is, hogy az elektori gyűlés, amely az 1999 január 3-i állapot szerint 125 képviselőt jelent, 51 százalékos szavazattal visszahívja az Országos Önkormányzatot és új közgyűlést állít fel. Ilyen elvi lehetőségek vannak.

Mi (az EÖGYKE és a hozzá hasonló elveket valló civil szervezetek) rájöttünk, hogy az önálló arculat megteremtése sokkal egyszerűbb és tartósabb megoldásnak ígérkezik, mint a mindenkori választásoktól függő megoldás. Ha változás lehet az Országos Örmény Önkormányzatban, az csak belső erózió révén történhet, egyesek megelégedik a diktatúrát és kezdeményezik a változást. Gondolom, nem meglepő, hogy ilyen törekvések megjelenésekor partnerek leszünk. De megszerzett pozíciókat és elveinket nem adjuk fel az újráválasztások esetében sem.

Összefoglalva az elmúlt időszakot, kijelenthetem, hogy göröngyös, de sikeres évet zártunk. 2000-ben folytatjuk munkánkat, sőt még érdekesebb és fontosabb projekteket indítunk, így reménytelen jövő elé nézünk. A közösség részéről kellő személyi bázist, háttértámogatást kapok, igénylik tevékenységünket és ameddig ezt az erőt érezzük, addig nem lesz probléma. A többit pedig bízunk a Jóistenre.

Alapelvem: HINNI, AKARNI, TENNI! És ettől nem tágítok, ezért is volt nagy élmény számomra, hogy a Szent Koronával és a millenniumi ünnepek megnyitásával kezdődött Magyarországon a kétezredik év. Nagyon sok feladatunk van, hogy mindezek szellemében tevékenykedjünk itthon Magyarországon és otthon, Erdélyben.

Köszönöm a beszélgetést.

Dávid Csaba

A gyergyószentmiklósi örmény templom karácsonyi ünnepélye

Elrepült egy esztendő és vele egy évszázad, mely alkalmat adott arra, hogy gyermekeink számára, akik még nem töltötték be 14. életévüket és valamilyen formában kötődnek ősi örmény templomukhoz, megrendezhettük december 28-án délután 4 órakor a hagyományossá vált "angyaljövetele" ünnepséget.

Az idei ünnepség felejthetetlen volt. Nagyobb pompával és sokkal tartalmasabb ajándécsomaggal szállt alá a kis Jézus által küldött csodaszép angyalka. Templomunk teljes díszben, gyönyörű fenyőkkel díszítve várta az érkezés pillanatát a négy elsőáldozó gyermek kíséretében. A 4 gyermek örömtől sugárzó arccal énekelte a "Mennyből az angyal"-t, aki a fényszórók csillogó szikrái között lépett a főoltár elé, mondván:

Szőnek az angyalok hópihe karácsonyt

Csorgó holdfény-léptű, bársonypuha álmot

Fenn a jeges égen, decemberi éjjel

Ezer csillag fénye ragyog szanaszéjjel.

Megérkeztem Tél országból. Kis gyermekek: Jó napot!

Páll Sándor főtisztelendő úr méltatta az ünnep jelentőségét, gyermekeink megígérték, hogy a kis Jézus kérésének eleget tesznek és nem hagyják el, hívek maradnak egyházukhoz.

Fejér Ilona hitoktató és Fazakas Edit tanítónő műsorral tette felejthetlenné az ünnepet. 12 gyermek szavalattal, énekszóval, valamint furulyán előadott dalokkal kedveskedett. Az oltáregylet nevében dr. Simon Istvánné Lázár Piroska köszönte a jó Istennek, hogy szülők, hívek, valamint vállalatok és nem utolsósorban az Erdélyi Örmény Gyökerek - dr. Issekutz Sarolta - elnöknője jóvoltából sikerült megrendezni a XX. század utolsó angyaljárását.

Örömmel és ragyogó szemekkel vették át gyermekeink az angyal-hozta csomagot, és hangos köszönettel viszonzták.

Kérjük a jó Istent, hogy a harmadik évezredben adja meg nekünk, hogy e gyermeknemzedék világító fáklyája legyen magyar nemzetünknek.

Gyergyószentmiklós 2000. január 3.

Dr. Simon Istvánné
az Oltáregylet elnöknője

„Légy üdvözölve, szent karácsony!”

A találkozó végülis hagyományosan kedves, meleg, emberi hangulatú volt, bár meglepő személyek meglepő megjelenésével kezdődött. Ennek következtében annyiban a hagyományoktól eltérően nyitotta meg Issekutz Sarolta a Fővárosi Örmény Klub karácsonyi, ünnepi estjét december 16-án, hogy köszöntő szavaiba kényszerült beleszőni a következő mondatot is: "Szeretettel köszöntök mindenkit, bár van közöttünk olyan is, akit nem hívtunk, mégis 'megtisztelt' jelenlétével, pedig a legtöbbet ő tette azért, hogy ez a klub ne működhessen, hogy az EÖGYKE megszűnjön, hogy ne valósulhasson meg az, hogy a Magyarországon mintegy 15 ezer főt számláló magyarörménység, mi, ti valamennyien végre méltó keretet tudjunk találni magunknak, együtt tudjunk lenni, a kultúránkat, az Erdélyből származó magyarörménység kultúráját tudjuk ápolni, hagyományait őrizni és átadni utódainknak."

Végül azonban "magunk" maradtunk.

Az esten jelen volt Gyergyószentmiklós város négytagú küldöttsége (Málnási Csaba, Zakariás László és Buslig Gyula, a polgármester, Pál Árpád vezetésével), a budapesti V. kerület alpolgármestere, dr. Bartal Sándor úr, valamint a kolozsvári Armenia Örmény-Magyar Baráti Társaság (az EÖGYKE társzervezete) elnöknője, B. Kovács Júlia. Miután Issekutz Sarolta elnökasszony üdvözölte őket, megnyitójához hozzátette: "Szeretettel köszöntök mindenkit, aki békével, szeretettel, egymás iránti tisztelettel kíván élni, betartva keresztény erkölcsi normáinkat, és ezt nemcsak mondja, hanem teszi is."

Először a Nemes furulya-kvartett zenéjében gyönyörködhettük, majd következett az est talán legfontosabb része.

Szongoth Gábor beszélt a "Szongott Kristóf-díj" alapításáról (a díjról lásd 1999 decemberi számunkat), néhány szót szólt Szongott Kristófról, aki nagyos sokat tett az erdélyi örmény tudat és kultúra megőrzéséért, anélkül, hogy anyagi-pénzügyi erő lett volna mögötte. Mint Szongoth Gábor hangsúlyozta: "csak nagyon sok tudás és szorgalom".

Ezután elmondta, hogy a Szongott Kristóf díj egy 13 centiméteres bronzplakett, Törös Gábor tordai származású, nagybányai szobrászművész alkotása. Az alapítók döntése szerint minden évben csak két díjat adnak át, mert nem a nagy szám a fontos, a díjazottak élők és elhunytak lehetnek.

Az első díjat - poszthumusz - *P. Fogolyán Miklós Lukács* kapta. Laudálását Issekutz Saroltától hallhattuk: 1927-ben, Budapesten született, 1999. április 7-én, Olaszországban halt meg. Mechitarista szerzetes volt, Gyergyószentmiklós örmény-katolikus plébánosa. Büszkén mondhatjuk, hogy az Erdélyi Örmény Gyökerek alapító tagja. Majdnem ötven évet töltött Szent Lázár szigetén a mechitarista kolostorban. Két alkalommal szakította meg az ottartózkodását: két évet Konstantinápolyban töltött, egy évet Beirutban, kiküldetésben. Tulajdonképpen 1939-ben ösztöndíjat nyert a velencei örmény római katolikus szerzetesrendbe és így maradt ott, szerzetesként. Már 74-ben, amikor Gyergyószentmiklóson megüresedett az örmény katolikus plébánosi státusz, kérvényezte, hogy odakerülhessen. Ez a terve csak 1991-ben sikerült, attól kezdve azonban nagy lendülettel látott hozzá Gyergyószentmiklós örmény katolikus közösségének felrészéhez.

A díjat (a plakettet és oklevelet) az elhunyt testvére, *Fogolyán Rózsa* vette át *Szongoth Margit* (mint a